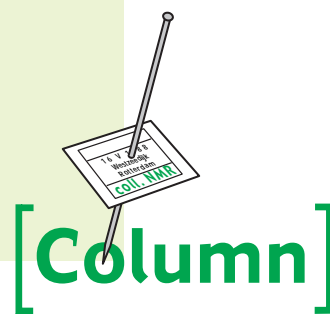

Kerstgedachten over licht, ooievaars en een koukleum

JELLE REUMER

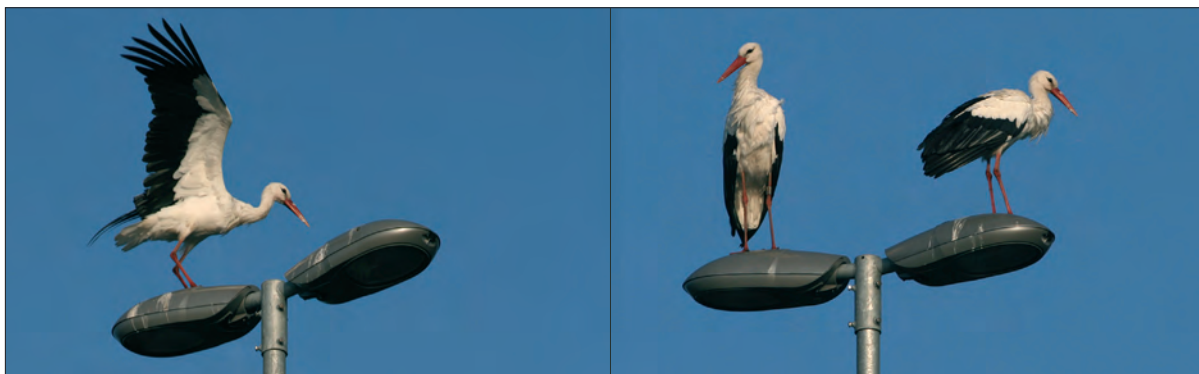
Kerstmis is het feest van het licht. Althans, het was vanouds een feest om bij de goden af te dwingen dat die vreselijke korte dagen eindelijk een beetje zouden gaan lengen. Dat er dus weer een beetje licht zou komen. Het christendom heeft vervolgens, zoals men met meer feesten heeft gedaan, dit onchristelijke feest omarmd en gekerstend en uiteindelijk is ook de herdenking van de geboorte van Jezus aan het einde van December gesitueerd geraakt. Sindsdien noemen we dat lichtfeest Kerstmis, waarbij 'Kerst' en 'Christ' uiteraard dezelfde woorden zijn.

Volgens het evangelie van Johannes heeft Christus ooit gezegd: 'Ik ben het licht van de wereld'. Dat is dus een flinke opsteker, want iemand die het licht is kunnen we wel gebruiken in deze donkere tijd. Want voor de rest moeten we het doen met kunstlicht en kaarsjes. Kerstboomlampjes, papieren sterren achter het grote huiskamerraam en een verlichte Blokker-pyramide op de vensterbank. Zo krijgen we toch wat licht in onze gedachten, ongeacht of u een christen bent of niet.

In de natuur geldt het omgekeerde. Daar is al dat kunstlicht maar een kwelling. De vleermuizen raken er van gedesoriënteerd, de motten en de muggen vliegen zich erin te pletter en de bomen weten niet meer of ze nu wel of niet hun bladeren moeten laten vallen wanneer het herfst wordt. Als het aan de natuur ligt zouden we dus een feest moeten organiseren om van al dat licht af te komen. En moet er een profeet opstaan die zegt dat hij de duisternis van de wereld is. Haleluja, uit dat licht!

Of toch niet? Wanneer u net als ik wel eens in de auto stapt dat kent u inmiddels wel het beeld van grote vogels op lantaarnpalen. Net ten zuiden van de Van Brienoordbrug zitten er stevast één of meerdere aalscholvers op de lichtmasten van de A16. Aalscholvers zijn viseters, die in het water duikend aan hun geschubde kostje komen. Wat doen die maffe beesten in hemelsnaam op de hoge palen langs de snelweg? Er zit echt geen vis onder het asfalt. En dan de ooievaars. Tussen Leiden en Den Haag, ongeveer ter hoogte van Leidschendam, zitten even stevast tien tot vijftien ooievaars op de lichtmasten in de middenberm, vaak twee exemplaren per lichtmast, netjes één op elk armatuur. Ook deze vogels zouden zich handiger elders kunnen neerzetten, in de buurt van een visrijk slootje of een kikkerrijk weiland. Want op de A4 valt geen kikker te verschalken. Vreemd gedrag, kortom. Alsof ze dol zijn op het kunstlicht van rijkswaterstaat.

Tot ik het ineens snapte. Ze komen helemaal niet op het licht van de lantaarnpalen af. Het is de warmte! Lampen geven warmte af, en TL lampen doen dat weliswaar niet zelf maar de voorschakelapparaten wel. Dus die ongezellige armaturen boven A16, A4 of A-enzovoort zijn lekker verwarmd, als een ouderwetse kolenstoof. Die dieren zijn gewoon koukleumen. Net als ik. Tussen oktober en april zit ik continu met bevroren voeten, vooral in de auto. Daar helpt geen verwarming tegen. Stand 4, schuifje op rood, voorhoofd bezweet van de hitte, zit ondergetekende met kouwe onderdanen gas te geven. Was ik maar een ooievaar. Of een aalscholver. Dan kon ik lekker op die warme lampen gaan zitten. En er alleen af komen voor een oliebol of een kerstkransje. Fijne feestdagen.[]

OOIEVAARS OP DE LICHT-
MASTEN VAN DE A4.
[FOTO'S: MARTIN HOKKE
(WWW.KOHMAFOTO.NL)]